

chefer og Eignende ikke skulde kunne paabyde den uden Dom. Forsaavidt det er Meningen, agter jeg at stemme for Forslaget, men jeg kan ikke negte, at de Foredrag, jeg har hørt dels af den ærede Ordsfører for Udvalget dels af det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (H. Steffensen), have bragt mig Noget i Tvivl, om ikke Affattelsen er urigtig. Naar jeg derfor stemmer for det, er det mere symbolisk, idet jeg vil ligger Ransen, men jeg haaber da, at man til 3die Behandling vil være opmærksom paa en heldigere Affattelse. — Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg slutter med at sige, at jeg haaber, at dette Lovforslag maa faae en bedre Affattelse i visse Punkter, ogsaa i formel Henseende, inden det endelig forlader dette Thing.

Bønløkke: Det forekom mig, som om den meget ærede Ordsfører idag befinder sig paa et særligt ophøiet Standpunkt; han indtog et saadant Overherredømmestandpunkt, tillod sig en saadan Frihed i sine Udtalelser, at jeg dog sjældent har hørt, at han er gaaet saadan frem som idag. Han tillod sig blandt andet at sige om os fra den Side, hvortil jeg hører, at vi ville spille Boldt med Straffeloven, vi havde intet Standpunkt, og han havde ikke kunnet finde, hvor vi stode i denne Sag. Den ærede Ordsfører maa have glemt, hvad der er passeret. Vi have jo nemlig fra vor Side, ialtfald jeg, udtrykkelig sagt, at, skjøndt det forekom mig, at Straffeloven er streng nok i sin Bestemmelse, vil jeg tage Forslaget rent og purt, som det er indbragt af den ærede Ordsfører her i Thinget. Den ærede Ordsfører hovevære endvidere over, at Betænkningen var fremkommen, og han troede, at dens Fremkomst vilde blive hjulst med almindelig Glæde og med Overraskelse, og han betegnede Overenskomsten som en lykkelig Overenskomst. Ja, maaske Overenskomsten for ham kan kaldes lykkelig, som i disse sidste Aar er vant til at træffe visse Overenskomster med den Side, hvor han ellers ikke har truffet dem; for ham indrømmer jeg, kan den maaske kaldes glødelig, og naar han dertil søiede, at han for at faae denne Overenskomst har støttet sig til den saakaldte kommanderende Side eller til dem, som repræsentere de Kommanderende, skal jeg indrømme, at det er fuld Sandhed, hvad han saaledes tilføiede. Jeg ser nemlig ikke, at han paa noget Punkt har taget Hensyn til de Menige men fuldt ud givet de Kommanderende, hvad de ønskede. Jeg skal imidlertid indrømme, at Modstand mod en saadan Overenskomst, som her atter er kommen frem, er haabløs, men desuagtet maa vi holde ud til det Sidste. Havde Regjeringen taget Sagen i sin Haand og fremfat et Lovforslag, som der var Udset til, snart vilde ske, naar det ærede

Medlem havde ventet en lille Stund, saa havde Stillingen for os som for ham været noget anderledes, saa havde den ærede Ordsfører haft en noget anden Opgave, end han nu synes at have her. Han har jo her haft den Opgave at søge at gjøre sit eget Forslag værre og værre, medens han dog vist vilde have haft den modsatte Opgave, hvis de høitærede militære Ministre vare komne med Loven. Han søiede til, at vi i 1871 vilde have stemt for eller var gaaede ind paa Bindestraffen. For mit Vedkommende er det urigtigt. Jeg har aldrig villet gaa ind paa den Straf at binde til en Pæl eller Træ; jeg huster meget godt den lange Forhandling derom. — Et Spørgsmaal vil jeg gjerne stille, og det kan maaske den høitærede Krigsminister bedre besvare end den ærede Ordsfører, nemlig om, hvad der sigtes til med Ændringsforslaget til § 32. Jeg gad vide, paa hvilken Maade de militære Ministre ville anbringe disse Folk, som det er lykkedes her at faae kaldt Bagabonder; de maa ikke anvendes i Straffekolonner, de maa ikke være paa deres Plads i Kompagniet hos de Andre, men de skulle gjøre Nytte efter Ministeriets Ordre. Jeg gad dog nok vide, paa hvilken Maade de skulle anbringes. — Med Hensyn til Ændringsforslaget til § 200 tror jeg ikke, at den ærede Ordsfører vil sikkre os mod, at der ikke gennem denne Paragraf, selv med hans Ændring, vil og kan ske store Vilkaarligheder, og den ærede Ordsfører søiede endogaa til: Jeg vil gaa længere, gaa yderligere i min Smøbekommen, ialtfald lige overfor den høitærede Marineminister, til 3die Behandling. Ja, jeg maa sige om denne Udtalelse, at den ligner ham. Svad vort Ændringsforslag til § 9 angaar, da er det stillet for at forhindre, at Soldater kunne blive kommanderede til at skyde paa deres Kolleger. Det forekommer mig virkelig at være urigtigt, da der er andre Maader at fuldbyrde en saadan Straf paa, som have samme Virkning. Lovforslaget forekommer mig her virkelig at være yberst uheldigt. Med Hensyn til § 121 har jeg ikke kunnet tiltræde den Ændring, som der er stillet. Det forekommer mig urimeligt at paalægge Soldaten, at han skal kjende sine Overmænd, ogsaa naar disse ere civile. Man siger ganske vist, at det skal være en Dvælselse for Soldaten i Opmærksomhed, men jeg frygter virkelig for, at med en lidet velvillig Officer vil den Dvælselse komme Soldaten daarligh tilpas. Hovedpunktet for mig er nu ellers § 200, navnlig de arbitrære Straffe. Det forekommer mig, at de ere saa mange og saa talfulde her i Lovforslaget, som vel kan ønskes, at jeg siger, at det Officerspersonale, der ikke kan bruge sine Folk med de Straffebestemmelser, her ere, vil faae Banskfelijkheid derved, om de ogsaa faae flere. Jeg siger, at her er en Overflod derpaa, og jeg